

5

“GENETIKA”

Autor: Dr Radojka Praštalo

Genetika

5.1. Vladimir Dvorniković

Vladimir DVORNIKOVIĆ (1888-1956)
 “KARAKTEROLOGIJA JUGOSLOVENA” 1939,
 reprint PROSVETA 1990., 1066 stranica i
 2000., 1072 sa predgovorom Vladete Jerotića.

Knjiga je impresivno, svestrano naučno djelo u čije stvaranje je autor uložio sve svoje znanje, životno i radno iskustvo, energiju i ljubav. Nevjerovatno je koliki je broj naučnih radova, uglavnom inostranih, autor citirao. A još više je unio svojih analiza i svojih rezultata istraživanja. Za ovakvo djelo inspiracija mu je svakako bio Jovan Cvijić, pa se može smatrati da je Dvorniković nastavio upravo tamo gdje je Cvijić stao. Medjutim, on nije išao samo u dubinu, već i u širinu. Impresivna je njegova multidisciplinarnost i poznavanje dodirnih nauka, kao što su lingvistika, muzika, filozofija, psihologija, biologija, anatomija, Frojdova psihoanaliza, i sl., tj sve što ima ikakve dodirne veze sa karakterologijom.

U svom predgovoru drugom reprintu, Vladeta Jerotić, između ostalog, kaže:

“Dvorniković se iskreno i sa razlozima zalagao za jedinstvo i zajedništvo Jugoslavije. On nije bio zaslepljen idejom jugoslovenstva niti ju je prihvatio nekritički; on je jasno uočavao sve što je različito kod naših naroda. Smatrao je da tih različitosti i treba da bude, ali je strepeo od njihovog preovlađivanja u mogućem raspadanju nikada

učvršćenog jedinstva jugoslovenskih naroda.” A ja bih dodala: Dvorniković se zalagao za ujedinjenje južnoslovenskih naroda na **naučnoj**, a ne na političkoj osnovi, a to je dobro utemeljio svojim naučnim radom. Nažalost, zbog javnog iznošenja rezultata svojih naučnih istraživanja on je proganjan još za vrijeme studentskih dana u Beču od strane AU monarhije, koja mu je zbog toga obustavila i stipendiju. Kad je nakon sticanja doktorata postao profesor na zagrebačkom sveučilištu, stigla ga je ista sudbina, što zbog toga što je bio mnogo bolji u struci od svojih kolega, a što zbog nepodesnosti njegovih naučnih tvrdnji o porijeklu balkanskog stanovništva koja se kosila sa političkom pretenzijama hrvatskih političara. Zbog toga su ga penzionisali 1926. kad je imao samo 38 godina! Nakon toga je otišao u Beograd gdje je još izvjesno vrijeme radio u ministarstvu obrazovanja, da bi ga i od tamo prije vremena uklonili da im ne smata, pa je 1938. ponovo penzionisan i to trajno! Jedini koji je bio svjestan grandioznosti njegovog djela bio je knjižar i izdavač Geca Kon koji ga je materijalno pomagao da dovrši svoje kapitalno djelo **KARAKTEROLOGIJA JUGOSLOVENA**, štampano 1939. godine u Beogradu. U tom djelu je on pokazao i dokazao koliko su stanovnici Kraljevine Jugoslavije bili međusobno slični, mada su neki žarko željeli da budu različiti i u tom smislu se upinjali iz petnih žila, te tako doveli do svih potonjih stradanja našeg stanovništva. Inače, njegova nepotpuna bibliografija broji oko 470 naslova, a ostavio je i vrlo lijepe i živopisne akvarele.

Dvorniković je bio veoma osjećajan čovjek. Naime, on je veći dio života proveo sa ženom koju je pjesnik Jovan Dučić zaveo, unesrećio i ostavio, čime je postao svjedokom ove velike tragedije. Glumica Jovanka Jovanović, ranije udata za trgovca Todorovića, razvrgla je svoj prvi brak upravo zbog nasrtljivog pjesnika Dučića i otišla sa njim u ambasadu u Sofiju, gdje mu je rodila sina Jovicu, koji će sredinom tridesetih godina počiniti samoubistvo. Možda je baš zbog svega toga Dvorniković smatrao poetu **uzorkom tog hajdučkog mentaliteta**, koji uvijek sudbini pojedinca pretpostavlja mutnu i maglovitu sudbinu kolektiviteta.

Pišući o **hajdučkom hercegovačkom mentalitetu** kao glavnom uzroku naših velikih političkih zala, profesor Zagrebačkog sveučilišta dr Vladimir Dvorniković je ovako skicirao njegove protagoniste:

"To su ljudi puni neispravnosti i podmuklosti prema ljudskom društvu. Uvek su spremni na prepad, otvoreno i podmuklo postižući uspehe, ne toliko svojim sposobnostima i radom, koliko stalnim razvijanjem svojih protusocijalnih nagona. Hajdučki tip posjeduje veliku socijalnu prodornost, jer ne mari za društvene norme niti pravila, nego ih ruši da bi postigao svoj cilj. " Najveći" Srbi i Hrvati dolazili su uvijek iz Hercegovine, mada su rodovsko-genetski uvijek bili bliži jedni drugima, negoli autohtonim Srbima ili Hrvatima. A ta njihova ljubav prema naciji svodila se isključivo na ambiciju da oni budu njezini glavni predvodnici, ratnici, pjesnici, glavni ideolozi i tumači."

U enciklopediji JLZ-a iz perioda real-socijalizma, Dvorniković jedva da se i pominje: samo sa tri reda teksta u kojima je navedeno da je bio sveučilšni profesor, filozof i pisac. O njegovom kapitalnom djelu KARAKTEROLOGIJA JUGOSLOVENA, koju je inače posvetio svojoj supruzi Jovanki, ne piše niti jedna jedina riječ!

Prava je šteta što je ovakav sveobuhvatan i opsežan naučni rad, koji je mogao pravilno usmjeriti južne Slovence, 1945. godine ZABRANJEN! Ova knjiga je odstranjena iz svih biblioteka, a ime Dvornikovića, kao ni Cvijića, NISU SE SMJELA NITI SPOMENUTI za čitavo vrijeme trajanja real-socijalizma. Pa čak ni kad je Broz umro, njegovi “nastavljači” su još uvijek onemogućavali reprint ovog kapitalnog djela, tako da se on pojavio tek 1990., tj suviše kasno da bi mogao polučiti svoje pozitivne rezultate. Rat je tada već počinjao, pa ovakve knjige više niko nije čitao. Nažalost...

A njegov autor je u toku svog života stalno bio proganjan, počev od strane austrougarske vlasti koja mu je zbog njegovih naprednih misli i objektivnih naučnih radova obustavila stipendiju, a zatim od iskompleksiranih i inferiornih „kolega“ na zagrebačkom sveučilištu koji su se bojali takve konkurencije, pa do Brozovih bezumnih aparatčika, tako da je čitav život živio u oskudici. A na kraju, optužen od komunista kao „revizionista“ umro je pod sumnjivim okolnostima u beogradskoj bolnici prilikom rutinske (!?) operacije žuči 1956. godine u 67 godini života. Danas je gotovo zaboravljen, kao svi veliki ljudi koji su zadužili južnoslavenske narode. Međutim, redakcija obrazovnog programa

RTS je nedavno (2009.) u okviru ciklusa dokumentaraca pod nazivom ZABORAVLJENI UMOVI SRBIJE, njega uzela kao prvog, u želji da mu se bar tako oduži za njegovo grandiozno djelo.

Je li karakter nepromjenjiv?

Osnovni činioci karaktera se nasljeđuju, ali se karakter u cjelini, ne može smatrati nepromijenjivim. (Savremena nauka smatra da se najviše do 30% karaktera nasljeđuje, a ostalo se stiče odgojem, okruženjem i sl. Medjutim, i na tih 30 % se u izvjesnoj mjeri može uticati).

Kako se određuje karakter jednog naroda?

Da li je to uopće moguće ili se ipak mora ograničiti na karaktere samo plemenskih i regionalnih tipova? Ovo pitanje se nametnulo kao rezultat teškoća i protivrječnosti u koje se redovito zapada pri pokušaju da se odredi karakter jednog naroda, npr. Francuza, Nijemaca i dr. U svim takvim pokušajima javile su se nepremostive teškoće, a čini se da su najveće one koje su se javile pri pokušaju određivanja karaktera Slovena, a protivrječnosti koje su se pojavile idu od mišljenja o dobroćudnoj slavenskoj duši do svireposti i podmuklosti. Jedno od poznatijih mišljenja o Slovenima je ono koje tvrdi da su slovenska slabost i beskarakternost, te naklonjenost međusobnim zadržicama i zavist krivi što su Sloveni ostali zarobljeni i politički neslobodni (pisano pre I svj. rata). Što je razlog tolikim razmimoilaženjima? Vjerovatno činjenica da

karakterologija nije egzaktna kao matematika, ali i činjenica da jedan narod nije homogen i da svi njegovi članovi ne moraju nužno poticati od istog plemena, što se u trenutku razmatranja karaktera nedovoljno zna. Zato je opravdano posmatrati karakter jednog naroda regionalno, što je radio Cvijić. Nakon njega je to nastavio Jovan Erdeljanović, a velik doprinos karakterologiji je dao i njemački slavist Gerhard Gezeman. On je, kao i Cvijić, dao sintezu o našim etničkim i kulturnim grupama u svojim djelima “TIPOLOGIJA NARODNOG KARAKTERA SRBOHRVATA” i “CRNOGORSKI ČOVEK” i u mnogobrojnim naučnim člancima.

Pojam rase

Obično se misli da su ljudske rase bijela, crna, žuta i eventualno crvena! Međutim, nauka pod rasama smatra sasvim nešto drugo, dok su ova obilježja koja se odnose na boju kože više vezana za klimatske uslove u kojima je čovjek živio. Dakle, antropološko lice današnje Evrope i susednih dijelova Azije je:

1. svjetlo obojeni rasni tipovi sjeverne evropske nizije (nordidi , istočno-evropidi)
2. tamnije obojene rase okrugle kratke lobanje (alpinci, dinarci, armenidi turanidi)
3. crnokose dugoglavce južnog pojasa (mediteranci, orijentalidi)

Ispod ovog pojasa, u Africi, nastavljaju se negroidi, indidi, dravidi. Bez obzira na sva mješanja,

jasno je da su rase uglavnom vezane za izvjesne geografske i klimatske pojase. Shodno tome, **evropsko** stanovništvo je kombinacija ovih rasa: **nordijske, mediteranske, alpiske, istočnoevropske (baltičke) i dinarske** (ranije nazivana jadranska rasa). Ali, oni su se izmiješali i sa **orijentalidima, turanidima, mongolidima** i dr., tako da se antropolozi često ne slažu u pogledu određivanja glavne rase ili podrase.

Glavne osobine ovih rasa su:

1. **NORDIJC**I: stas visok i vitak oko 175 cm, ramena široka, noge dugačke, lobanja dugačka sa strane spljoštena, potiljak izbočen, lice dugoljasto, crte oštne, vilice izrazite, usta uska, uvo maleno. Obrve ravne, nos uzak, oči svetle, srednje veličine, koža tanka i blijeda sa providnim venama, kosa plava ili crvenkasta, tanka, glatka i mekana
2. **MEDITERANCI**: maleni 161m, sitnije strukture, uzanog lica i zadebljelih usnica, Čelo okruglasto i onisko, obrve u visokom luku, nos uzak, ravan ili povijen, kod nosnica zadebljao, oči tamno smeđe i velike, koža tamnija i neprozirna, kosa tamnosmeđa ili crna, katkad kovrčasta.
3. **ALPISKA**: onižeg rasta 1.63, kratkih nogu, skloni debljanju, vrat obao, prsti kratki, lobanja okrugla, vilica široka, brada obla, često dvostruka i neistaknuta, zubi nezbijeni (za razliku od drugih evr. rasa), lice široko, okruglo, kesice pod očima i naslage sala, usta povelika, uši odskaču od glave, nos kratak, tup i spljošten, čelo široko i oblo, oči

smeđe, malene i plíce smještene nego kod drugih evropskih rasa, koža žućkasta ili smeđa, bore se rano javljaju, kosa tamna, debela i kruta, opšti utisak mongoloidnosti.

4. ISTOČNO-BALTIČKA: srednji ili omanji rast 1.64, široka ramena, snažan kostur, krupni i mišićavi, vrat širok i kratak, ruke i prsti kratki, lobanja velika kratka i ćoškasta, donja vilica široka, lice široko ispljošteno, bez izrazitih crta, usta velika, uho veliko i pritisnutouz glavu, nos debeo spljošten i širok, obrve visoke, oči sitne, malo ukoso položene, koža malo žućkasta, kosa vrlo svetla, brada slabo raste. I ova rasa ima nešto mongoloidno, iako je svjetlije kompleksije.
5. DINARCI: stas visok i vitak, 1.74 do 1.78., kosti jake, mišići razvijeni, ruke i noge dugačke, vrat dugačak i snažan, lobanja kratka, često na potiljku ravna kao odsečena, tjeme visoko. Donja vilica izrazita, malo napred isturena, Lice usko dugoljasto, crte oštre, čelo visoko, po široko, natrag zabačeno, nos visokog korijena, dugačak i istaknut, često kukast, brada široka i masivna, usta široka, usne jake. Oči velike tamno smeđe, duboko položene. Obrve izbočene i jako svedene. Koža zagasita smeđa, kosa tamno smeđa, jače debljine, katkad kovrčasta. Brada gusta i jaka.
6. ARMENIDI srednje visine, snažni, debeli, nos veći nego kod dinaraca, povijen kao da visi iz lica, lice šire nego u dinaraca, jagodice niže, usne debele, koža zagasite boje, kosa i oči tamne.

Ako ove rasne tipove uporedimo jedne sa drugim, vidjet ćemo

- da nordijci i dinarci pokazuju znatne sličnosti
- da laponoidne alpince, istočne evropide (baltičku rasu) spaja kompleks centralnazijskih mongoloidnih osobina., i da prema nordijsko-dinarskoj grupi predstavljaju jasno odvojenu grupu, iako i među njima ima znakova međusobnog ukrštanja.

Na osnovu gore izloženog se vidi da je **Evropa samo poluostrvo Azije**, jer većina tih “evropskih” rasa su u stvari samo **udaljeni ogranci azijskih rasnih formacija**. Jasne granice rasprostranjenosti ovih rasa na evropskoj karti ne mogu se naznačiti, jer su **neke rase zastupljene gotovo po svim evropskim zemljama**, a i inače, ove rase, u mješavinama sa raznim varijetetima, prelaze jedna u drugu.

Dinarci zauzimaju u svom jezgru dugački zapadno-balkanski krečnjački plato od Istre i Alpa sve do Epira sa većim ili manjim ograncima po Panonskoj niziji, a i šire tako da ih ima i u Osetiji, Gruziji itd. Na **jugoslavenskom području dinarci su najjače zastupljena rasa**. Pored njih još su zastupljene: **nordijska** u velikom dijelu Slovenije i Južne Srbije, , **laponoidno-alpinska** u Bačkoj i Banatu, ali i po čitavoj Jugoslaviji, **istočno-baltička** u Sjevernoj Hrvatskoj, i nešto **mediteranske** u jadranskom pomorju. **Mongoloidi i turanoidi** su nešto zastupljeni u

Sjevernoj Hrvatskoj, Vojvodini, i istočno-srpskim predjelima uz bugarsku granicu.

Dakle, može se zaključiti: Rasni sastav Jugoslavije bi izgledao ovako: Najveći dio pokazuje jasno izražen majoritet armenoidnog rasnog elementa (**dinarskog**) Taj majoritet popraćen je minoritetom **laponoidnog** rasnog elementa koji zauzima drugo mjesto. Ostale komponente igraju sporednu ulogu. Ova antropološka provincija obuhvata **Hrvatsku sa Slavonijom, Bosnu, Hercegovinu, Crnu Goru, Dalmaciju i raniju Kraljevinu Srbiju, bez njenih istočnih predjela.**

Albanci imaju pretežno osobine **dinaraca**, dok jedan dio ima osobine **Lezgijaca** sa sjeveroistočnog Kavkaza. **Kavkaz je u mnogome ključ za razumjevanje jugoslovenske etnike.**

Stara **prednjeazijska** rasa najbolje izražena u historijskom narodu **HETITA**, danas je zastupljena kod **Jermena, Kurda i Jevreja**. Već prvi pogled ukazuje na sličnost njih sa dinarcima, što nije čudo jer historija zna da su prednjeazijski prelazili na Balkan, a taj **armenoidni element su vizantijska i turska migracija samo krvno pojačale na Balkanu**, bez obzira na neku raniju zajedničku rasnu prapodlogu iz prehistorijskih vremena. Dakle, prelaz prednje-azijskih jermenskih oblika na Balkan doveo je do stvaranja dinarske rase.

Uticaj zemlje i prirode na karakter

Rusi i Poljaci su tipični narodi nizije. Ruska ravnica je uzrok ruskoj tregediji, jer cijela ruska historija **pati od nedostatka gorske energije**. Stanovnik nizije nema otpornosti, pa se pretvara kroz vijekove u bezobličnu masu, a to se ispoljava i u njegovom jeziku. Ruski i poljski najmekši su jezici Evrope, a gramatika im je razdrobljena kao zemlja. **Kultura se doduše stvara u nizini, ali iz gorštačke energije koja u nju silazi**. Slično se stvara i kultura juga iz sjevernjačke energije. **Nizinac je amorfan** u svemu i otuda njegova anarhičnost. Zato je **dobar za diktaturu i apsolutizam**. Severnjačkim pejzažom se objašnjava njihova natmurenost i suvoparnost. Ljudi iz tih krajeva slabo imaju smisla za umjetničke boje i oblike. **Moralnu čvrstinu starih nordijskih Germana antropolozi objašnjavaju surovom klimom**. Također tvrde da su zato oni doprinijeli stvaranju više kulture nego južnjaci.

Što se tiče nas na Balkanu, nama klima nije smetala da budemo prosperitetni, ali nam je smetalo gentsko naslijeđe poteklo iz Male Azije, prednje Azije, a možda i Afrike.

Poslije saznanja da nema nikakve “slovenske rase”, oznaka Jugoslavena kao slavenskog naroda više ne može zadovoljiti!

Ako su Rusi i Poljaci Sloveni, zar naši dinarci sa svojim crnim očima, orlovskim profilom i svojom duševnom prirodom- mogu još uopšte biti Sloveni? Čak niti imena SRBIN i HRVAT nisu slovenskog porijekla! Pretpostavlja se da **riječ HRVAT potiče**

od staroindoevropskog **KARPAT-kamen**, a **SERB-ljudi**, od predindoevropskog **kavkaškog!**

A i Turci, prije nego su nam došli, izmješali su se sa našim rasnim rođacima iz prednje Azije i **došli nam već kao krvni rođaci!** Tako su Turci, koji su primarno bili mongolske rase, k nama došli sa manje mongolske a sa više prednjeazijske krvi. Istina, Turci nisu masovno prelazili na Balkan, tako da danas njihovih ostataka ima samo duž istočne obale Vardara, niže Skopja. Pri tom moramo odvojiti poislamljene Arnaute, kao i naše bosanske i novopazarske muslimane, među kojima je **tek po koja kap turske krvi..** Turci su također, u svoje balkanske provincije doveli i razne neturske, azijske i afričke elemente (Tatari, Čerkezi, Kurdi, Jermeni, Perzijanci, Cigani, Arabljani i negroidi, dr.) **Svi su oni ostavili svoj genetski materijal na Balkanu, a sa njim i duhovni.**

Ova reorijentalizacija srednjevjekovnog slaveniziranog stanovništva u kojoj su Turci inače kulturno neproaktivni, bili samo posrednici u reorijentalizaciji duhovnih i u neznatnoj mjeri fizičkih osobina, predstavlja **najzamršeniji čvor etnogeneze naše duše.**

Stratigrafija (*slojeditost*) *narodnog karaktera.* Povremeno se izdvoji neka karakterna crta kao rudiment ili atavistička iskrica koji nas podsjetite kakvi smo još negdje u dubini i kakvi smo nekad bili. Navedimo nekoliko primjera da bismo vidjeli širinu koju obuhvata zakon atavističkih vrćanja ili tzv. **karakterna regresija.** Tako, npr. nevjerovatna **snaga trpljenja** ima u sebi nešto praslaveensko i

tupo azijsko-mongolsko. **Hajdučija** sa kojom se bore još nemanjički organizatpri države potiče iz vlaškog i starobalkanskog elementa, a pretpostavlja se da su je oni genima baštinili od Ilira i drugih starobalkanskih plemena. **Sadistička svirepost** potiče iz turske epohe, a oni su je donijeli miješajući se sa prednjeazijatima koji su poznati po svireposti. Smatra se da većina takvih organsko-karakternih crta potiče iz tih dubljih slojeva jugoslavenske psihostratigrafije.

Za karakter čovjeka nije važno kolika je njegova vitalna snaga, već kako se ona ispoljava u dodiru i sukobu sa svim faktorima života, tj **kako on raspolaže svojom životnom snagom i svojim sposobnostima**. Bogatijim narodima bilo bi nemoguće shvtiti sa koliko bijednim uslovima života može da se zadovolji naš čovjek, tj u čemu sve on oskudijeva. Najbolji dokaz složenosti njegovog karaktera se ogleda u izmjeni njegove životne ritmike: od heroizma žrtve do heroizma djela, tj. moći podnijeti i moći se boriti. To proizlazi iz nordijsko-turanske ofenzivne rase, a zatim iz slavenske pasivne, što oboje u sebi spaja naš tipični čovjek. Ali, iz goleme **snage trpljenja može da se rodi apatija**, što je kod nas itekako posvuda vidljivo. Osim toga, nas kroz historiju prati herojski duh požrtvovanja i **uzaludne žrtve**, što ima prizvuk perverznoг mazohizma, ali i ratno lukavstvo i borbena dovitljivost. Sav taj tzv. ratnički karakter **izazvan je nevoljom o odbranom**, a ne osvajačkim instinktom.

Naš jezik svojom osnovnom strukturom je u srodstvu sa grčkim, latinskim germanskim, indijskim, iranskim, armenskim, albanskim i baltičkom grupom indoevropskih jezika (litvanski, letski i staropruski). Smatra se da su čakavsko i kajkavsko narječje (a naročiti ruski jezik) bliže praslovenskom i to se vidi po njihovim arhaizmima i melodičnosti i akcentuaciji tj. “zvuku duše” koji iz tih jezika osjećamo. To je štokavcu strano. Dok kajkavac i Rus vole koristiti deminutive, štokavac voli augmentative! Ovoj duboki akcentski jaz se tumači ulaskom nekog stranog, neslovenskog psihološkog elementa u štokavski govor. Štokavski je naprosto “stvrđnuti” slavenski govor i ne može se više smatrati “pravim” slavenskim govorom. Smatra se da mu je tu osobinu **dalo starobalkansko stanovništvo** sa kojim su se pridošli Slaveni stopili, a zadržao je slavenske karakteristike samo po rubnim područjima gdje je taj balkanski element bio znatnije razredjen. Upravo na taj način su nastajali i razni dijalekti, kad bi se neki jezik na neki način nametnuo nekome tko ima drugačiju unutrašnju psihologiju, pa ga on onda “prihvati” na svoj način (sa svojom akcentuacijom, melodikom i sl)!

Volja i radna i produktivna sposobnost Jugoslavena. On nije čovjek čvrste volje kao npr. nordijac, već je po tom pitanju sličniji južnjcima i orijentalcima. Doduše, same pokretnosti u smislu psihičke dinamike ima u nas više nego u Nordijaca, ali bez koncentracije i racionalizacije, te se u tom smislu može reći da se gotovo potpuno

“denordizirao” naš čovjek. **Zato savlađivanje prepreka upornom energijom i istrajnim radom, jaka volja kao pokretač u socijalnoj aktivnosti nije više domen nedovoljno usredsređenog jugoslavenskog karaktera.** Zato su i svrstani u **lenje** narode, za koje je karakteristično ono “sutra ću”. **Zbog toga ništa ne završe i ne urade potpuno.** Samo nije sigurno da li to vuče od Ilira ili sa orijenta ili je **ono ilirskih gena prigrtilo ono orijentalnih običaja** kao što su seir, javašluk, ćeif, rahatluk, sevdah i sl. što im je “leglo”. A rad je smrt svakog junaštva i viteštva!

Ta **lijenost je upropastila i potencijalni intelektualizam našeg naroda**, lukavo se sakrivajući pod fasadu navodne genijalnosti. Naročito se negativno o takvim kvaziintelektualcima izražavao veliki prijatelj našeg naroda **dr Arčibald Rajs**, a njegovi opisi kvaziintelektualaca su primjenjivi i na današnju kvaziintelektualnu “elitu”.

Zato se sa žaljenjem mora konstatovati da je **malo jugoslavenskih intelektualnih ljudi prozrelo tajnu radnog uspjeha: kontinuitet i doziranost** koja najzad dovodi do većih rezultata. Zato sa podozrenjem gledaju na takve kao što su Tesla, Jagić, Ruđer Bošković, Jovan Cvijić, Vlaho Bukovac i sl. za koje odmah sumnjaju da nisu naše gore list, pa ih guše i proganjaju, te oni moraju otići iz svoje takve sredine. Teško je naći zemlju u kojoj bi se rad susretao sa tolikom podozriivošću i u kojoj su sposobni i vredni tako uporno gonjeni kao zvjerad kao što je to kod nas! Lijena neproduktivnost i zavidna pakost najbrži su i najstroži kritičari!

Aljkavost, površnost i nedostatak radne savjesti, a da i ne govorimo o rudimentarnom osećanju dužnosti, bitni su sastojci u jugoslavenskom etosu rada. Cvijić je došao do zaključka da među 20 ljudi valjane inteligencije ima možda jedva jedan s jakom voljom. .Dakle definitivno: ODSUSTVO KULTURE RADA!

Da bi se to promijenilo treba sa patrijahalne, orijentalno-epske ritmike života preći na modernu, sitniju i ujednačeniju koja jedino može polučiti rezultate rada, a to znači da se seljački sloj koji puni gradove treba transformisati u građanski. Ali kako, kad niko na tom ne radi? Naši najveći gradovi Beograd i Zagreb su između dva svjetska rata imali cincarsko-levantsku i njemačko-jevrejsku građansku strukturu, koja se slabo miješala sa pridošlicama koje su hrlile u gradove nakon raspada seoskih zadruga. Slično je i sa primorskim gradovima gdje su građanstvo sačinjavali romanski i osvajački potomci, a svako tko je došao iz zaleđa, za njega se govorilo VLAJ OSTAJE VLAJ!

Drugarska solidarnost ne samo da je slabo razvijena, nego se često praktikuje i “prljava konkurancija”, uzajamno gonjenje i mrcvarenje, samo da bi se izvukla neka lična korist, bilo materijalna bilo patopsihološka. Jugoslavenska ćud, naklonjena ekstremno obojenim emocijama, **voli drugom pokaže svoju moć**, pa zato Jugosloven nije dobar i snošljiv šef, ni kao viši, a pogotovo ne kao niži. **Ako je taj još na nižem stupnju opšte kulture i obrazovanja , (poluintelektualac- što**

često biva), njegov nagon da iskali svoju moć nad drugim i još uz osvetu, ispoljit će se time jače i otvorenije. Naročita strast mu je udesiti situaciju tako da bude moljen i opet ponovo moljen.

Postoje dvije osnovne crte u skali socijalnih oblika koje karakterišu naše stanovništvo:

- težnja da se život uokviri sa što manje socijalne stege , tj **izbijanje individualnog u svemu socijalnom, i**
- uporno **čuvanje biološke srodničke osnovice društvene zajednice** (odakle se izrodila sklonost ka nepotizmu).

Razlog za to je činjenica što je naš narod kroz vijekove **zaustavljan u svom kulturnom razvoju**, pa je mogao samo sporo i teško da se uzdiže iznad svoje prvobitne primitivne (plemenske) homogenosti. Zato mu je **čulo za više oblike društvenog života zakržljeno, tj. nije se ni razvilo.**

Tako bi čitajući Dvornikovića morali da se zapitamo: **“Sve je to dobro i lijepo: imamo temperamenta i vitalnosti, stvaralačke fantazije i umjetničkog dara, a ni sa umnim sposobnostima ne stojimo rđavo. A ipak nam ide loše! Zašto?**

Možda zato što su **individualističke crte** našeg stanovništva prepoznatljive uglavnom po negativnim moralnim formama sadržanim u pojmovima **zlobe, zavisti, sujete i egocentrizma,**

što bi slabilo širenjem socijalnog radiusa, a to se kod nas veoma sporo odvija. **Jugosloven je naprosto tip čovjeka koji je zaokupljen sam sobom, što nije čudo s obzirom da onaj tko sam mnogo pati i strada otupi za drugoga, pa je manje osjetljiv i u svojoj i u tuđoj nevolji.** Altruistička sentimentalnost i osjećajna obazrivost prema drugima ne odgovara krutom životnom stilu čovjeka borca. U vezi sa tim je vjerovatno i velika nepovjerljivost i zatvorenost, naročito seljaka. Zato se kod nas još i danas pojedinac osjeća sigurnim samo u naslonu na svoje, pa se zato vrline patrijarhalnog svijeta ne mogu naprosto presaditi u iznadpatrijarhalno društveno uređenje. Transformiranje patrijarhalnih vrlina u etičke vrline više i komplikovanije društvene sredine i strukture vrlo je **težak i spor proces.**

Jedan pronicljivi Francuz- Pajo (J. PAYOT) je o maniji politiziranja u svojoj domovini rekao: “ Oni što vladaju trebalo bi samo da osiguraju red, tj da spreče nemirne, nestalne budale da ne smetaju onima koji rade. Policija i dobri, brzi i nepristrasni sudovi, kao i dobra narodna odbrana- to je njihov posao! A da bi to mogli, moraju za svaki taj posao angažovati stručnog čovjeka. “
Nažalost, kod nas takvih u vlasti nije nikad bilo...

Zaključak

Ko su uopšte Jugoslaveni među ostalim narodima sveta? Jugoslaveni predstavljaju jednu etničku individualizaciju koja je na balkanskoj, evro-

azijskoj, prelaznoj zoni nastala iz više slojeva i ukrštanja. U većem stepenu nego mnogi drugi narodi, oni su narod višestrukog porijekla, sa još vidljivim tragovima rasne i istorijske složenosti. Praslovenski, sjevernjački i južni starobalkanski element, sa još neobjašnjenim dubokim preistorijskim i istorijskim vezama sa Malom Azijom- to bi bili osnovni činoci u postanju i formiranju jugoslavenskih etničkih tipova. Ovi glavni etnogenetički elementi dali su ujedno i osnovne crte današnjim regionalnim podtipovima i varijetetima među Jugoslavenima. U tom **nordijsko-balkansko-maloazijskom amalgamu** razaznaju se glavni prvobitni elementi i slojevi od sjeverozapada prema jugoistoku jugoslavenke etničke teritorije. Autohtoni balkanski tip izbija u toj kombinaciji najjače (kao kod Francuza keltski ili Španaca iberijski). Nordijski trag- sa svojim praslovenskim sjevernjačkim elementom gubi se na dubljem Balkanu sve više na starobalkanskom i mediteranskom životnom tlu. Pored praslavenskog donesenog sa sjevera i balkanskog na jugu primljenog elementa, u jugoslavenski etnički sastav ušao je i turanoidni, mongoloidni i centralno-azijski element U tom liku balkanski iliroidi, antropološki rečeno dinarci, daju osnovnu dominantu stanovništva Jugoslavije. (vidi kartu!). Tako su se Sloven i Balkanac stopili u jedno, a **slovenska osjećajnost i balkanska životna dinamika** dali su ono specifično u pogledu harmonije ili disharmonije, fizički vitalitet i psihički model u fantaziji, borbi, radu, u socijalnom, etičkom i političkom ponašanju, mišljenju i vjerovanju. I

naklonost ka ekstremizmu (crno-bijela tehnik) u svim oblicim životnog reagovanja, počevši od naglih emocionalnih prelaza iz depresije u ekscitaciju, pa do kratkog i slabo iznijansirano razmaka između moralnih krajnosti surovog egocentrizma i bolećive ganutosti, potiču iz ovog osnovnog **prastarog i nikad do kraja izmirenog dvojstva**. Jugosloven je tip čovjeka koji suviše strasno i bolno osjeća svoje **lično ja. Borac i slobodoljubac, sujetan i žučan, on će i život da položi za druge, za ideju, naciju, vjeru. Međutim, u socijalnom i etičkom sklopu teško i mučno popušta i podvrgava svoje lično Ja**. I najmanji ustupak drugome od njega se krvavo i bolno otkida. U tom smislu *Jugoslaven je individualista od rase i inata!*

Prema njegovom cjelokupnom bujnom unutrašnjem životu, pa i vrlo razvijenom i utanačenom socijalno- etičkom osjećanju (bogat etički riječnik), moralno ispoljavanje na djelu zaostaje daleko gotovo je rudimentarno prema bogatstvu unutrašnjih moralnih dispozicija (poslovice, etička filozofija, običaji) Primjena priznatih i opšte usvojenih moralnih načela i kriterija na svoju sopstvenu ličnost vrlo je zakočena i teško se izvršava. Zato nema grižnje savesti i prezira samog sebe. Ova oralna nedosljednost, etička nelogičnost i nesimetričnost **zakočenog etosa, a otkočenost biosa** prikazuje često Jugoslovena kao socijalno i etički **nedovršenog čovjeka**, čega je on sam rijetko svjestan. To znači da on nije zao, ali mu teško pada da bude dobar! To je kao leća koja mnogo zraka prima, ali ih ne lomi kako treba i ne skuplja u jednom žarištu. Zbog toga iako

receptivne duše, ipak je slabe realizabilnosti volje, tj **ostaje zakočen, slab i neizražen**. Na putu aktivne i stvaralačke ličnosti **stoje mu na putu njegovi kompleksi**. Zbog toga mnoge njegove duševne snage se ne spajaju i ne pojačavaju uzajamno nego se međusobno kočice i sputavaju, pa on cjelokupnom formom svoje duše **predstavlja se lošijim od mnogih drugih, inače duševno siromašnijih i slabije obdarenih naroda**, ali u svom karakternom sastavu bolje usklađenih naroda.

Prema tome: Jugoslaven nije ni sjevernjak, ni južnjak, ni istočnjak ni zapadnjak, ni potpuno slovenski, ni potpuno neslovenski i osjećajan i racionalan na svoj način, i mekan u dubini i otvrdnuo na površini, i jagnje i vuk. **On je u cjelini tip duboke balkansko-slovenske odbrambene vitalnosti, jake osjećajne ekstremnosti, brlo bistrog i izoštrenog uma, ali za rad i stvaranje nedovoljno usredsređene i kristalisane volje i bez određenog i koncentrisanog smjera svih duševnih energija, sem ako se radi o borbi**. Zato nije čudo što mnogi kažu da “bi mogao” da “je htio”!

Uklanjanje ove “bi” kočnice predstavlja **glavni problem jugoslavenskih duševnih razvojnih mogućnosti**. Iskustvo pokazuje da i pojedinac i kolektivitet mogu reagiranjem na svoje sopstveno primarno biće da postignu i **izvjesne karakterne preobražaje i prilagođenja..** Sa tog stanovišta i čitava kultura ne znači ništa drugo do oslobađanje i razvijanje jednih pozitivnih, a kočenje drugih negativnih duševnih sila i osobina. Tada ne bi više bilo da je kod nas

pojedinaac zakočen još u samom sebi, a naš kolektivitet je takav da u njemu još i jedni koče druge. To je naša **najvažnija dijagnoza** koja nam sama po sebi govori **u kom smjeru treba ići i na čemu treba uporno raditi** da i mi postanemo napredan i civilizovan narod.

5.2. Genetska slika za neke od balkanskih i drugih naroda

Ovakvih i sličnih nalaza imate mnogo na Internetu. Neki su tendenciozni i daleko od istinitih. Doduše, ni **genetika kao nauka nije dala svoju posljednju riječ**, mada je blizo toga. Zsigurno bi to već i bilo da se ne miješa politika.

Zato, da biste sami pronašli ono što se uklapa u ostale dodirne nauke, morate sami istraživati po internetu i po najnovijim naučnim radovima i morate „čitati između redova“

Ovdje ću dati djelomičan izvod iz jednog opširnog rada datog na Internetu za sve današnje narode Evrope.

Genetika Balkanaca

SCG:

I2a (Dinarci=Iliri)	38%
E1b1b (starosjedioci=Vlasi)	20%
R1a (Ist. Slaveni+ iranski Skiti)	19%
R1b (Kelti, Germani)	14%
J2 (Jevreji)	9%

BH

I2a (Dinarci=Iliri)	44%
E1b1b(starosjedioci= Vlasi)	15%
R1a (Ist. Slav+ iranski Skiti)	30%
R1b (Kelti, Germani)	6%
J2 (Jevreji)	5%

Albanija

I2a (Dinarci=Iliri)	30%
E1b1b (starosjedioci=Vlasi)	16%
R1a (Ist. Slov+ iranSkiti)	29%
R1b (Kelti, Germani)	10%
J2 (Jevreji)	15%

RH:

I2a (Dinarci=Iliri)	34%
E1b1b (atarosjedioci=Vlasi)	10%
R1a (Ist. Slaveni+iranski skiti)	32%
R1b (Kelti, Germani)	18%
J2 (Jevreji)	6%

BJRMakedonija

I2a (Dinarci=Iliri)	32%
E1b1b (starosj= Vlasi)	25%
R1a (Ist Slav+ iranSkiti)	15%
R1b (Kelti, Germani)	8%
J2 (Jevreji)	20%

Slovenija

E1b1b (Vlasi)	30%
R1a (Ist. Slav+itranski Skiti)	42%
R1b (Kelti, Germani)	28%

Rusija:

R1a	45%
R1b	30 %
I	12%
N1	8%
O	5%

Mađarska

I2a	16%
R1a	41%
R1b	27%
E1b1b	9%
J2	7%

Rumunija

I2a	8%
E1b1b	38%
R1a	29%
R1b	25%

Bugarska

I2a	44%
E1b1b	15%
R1a	30%
R1b	6%
J2	5%

Uporedite ove brojke i donesite vlastiti zaključak.

5.3. Petar Jasek o genetici stanovništva ex-YU

<http://www.bosona.ba/pdf/porijeklo.pdf>

Zablude o porijeklu Bošnjaka, Hrvata, Srba...

Ubrzan razvoj genetike u posljednjih dvadesetak godina, zasigurno ce neke razocarati svojim neoborivim dokazima o njihovom porijeklu. Seobe Slavena, iranski korijeni, bratstvo s Rusima, veza sa Turskom, sve su to teorije kojima se vec uveliko klima pod nogama.

I DO 70% HERCEGOVACA PRIPADA BALKANSKOJ HAPLOGRUPI I1b ("Ilirski gen") ŠTO PREDSTAVLJA NAJVECU KONCENTRACIJU ILIRSKO-DINARSKE GRUPE U EUROPI! SLAVENSKA GRUPA R1a NAJZUSTUPLJENIJA JE U HRVATSKOJ!

Piše **Petar Jasek**

Dok u svijetu gotovo svi narodi tvrde da znaju svoje historijsko porijeklo, u zemljama bivše Jugoslavije, a pogotovo u našoj Bosni i Hercegovni, vode se

rasprave ko je ko i odakle je došao, te koji narod po tom osnovu ima pravo na dominaciju.

Pocetkom devedesetih godina hrvatski su istoricari, u želji da dokažu kako Hrvati nisu isti sa Srbima i Bošnjacima, otpoceli potragu za neslavenskim korijenima. Pojavile su se na desetine publikacija o tome kako su svi Hrvati došli s iranske visoravni.

Pronadani su grbovi, slicni nazivi i mnogi drugi elementi koji su trebali potvrditi teorije velikih seoba i iranskog porijekla Hrvata.

S druge strane srpski su istoricari uvjerali ne samo svoje, vec i druge narode bivše Jugoslavije, da su svi oni Srbi, samo razlicite vjere, te da nema sumnje da su nam svima Rusi braca po krvi. Dokaz za to je bio slavenski jezik kojim pricaju svi stanovnici bivših republika. Sve školske knjige u bivšoj Jugoslaviji su ovu teoriju zabetonirale u glavama naroda.

Najteže je bilo Bošnjacima. Njih su prisvajali i Srbi i Hrvati. Cak se išlo do besmislice da su Bošnjaci turskog porijekla. Sve su cinili da kod Bošnjaka stvore averziju prema drugim narodima, što su donekle i uspjeli. Na nesrecu Bošnjaka, bosanski Srbi su imali svoju maticu Srbiju, a bosanski Hrvati Hrvatsku. Tražeci svoj identitet Bošnjaci su se sredinom devedesetih godina, a i prije, pokušali identificirati sa Bogumilima i time biti nešto što nije ni srpsko ni hrvatsko, vec autotono bosansko, dakle vezano samo za Bošnjake. Razlog je bio taj što je Islam došao tek pocetkom Novog vijeka, dakle stotinama godina poslije katolicanstva i pravoslavlja. U takvoj jednoj višestoljetnoj atmosferi nije ni cudo što neki poznati svjetski sociolozi govore o „Balkanskom sindromu“, gdje se sve rasprave

završavaju ratom, a u kojima nikada nije bilo pobjednika. Ne radi se samo o našem zadnjem sukobu, već o sukobima koji traju već stoljećima.

Nije tajna da su se mnogi pitali, pa čak i duboko u sebi sumnjali, o tome kako je bilo moguće razdvojiti ljude na Bošnjake, Hrvate i Srbe, a pogotovo na katolike, pravoslavce i muslimane, jer ipak se radi o jednom tako malom i kompaktnom teritoriju na kojem se nije znalo „ni ko pije ni ko placa“? Čak i u današnje, moderno doba transporta, komunikacije, medija i drugih tehnoloških pogodnosti, teško je jednom građaninu znati što se sve zbiva u drugom selu, a kamoli tamo negdje dalje.

Saznanja koja će okrenuti svijet naopačke

Krajem devedesetih godina u svijetu nije znatan broj firmi koje se bave genetikom (Nauka o nasljeđivanju – nastala od grčke riječi *genno* – radati).

1997. godine profesor Karl Skorecki u Haifi (Izrael) prvi donosi teoriju o porijeklu Židova. Jedan od prvih projekata antropološke genetike (antropologija = nauka o čovjeku) je imao za cilj otkrivanje potomaka židovske porodice Kohanim (Kohen,

Cohen ili Kohane) i to po muškoj liniji. Po hebrejskoj Bibliji radilo se o Aronu, Mojsijevom bratu. 2007. godine otkrica pokazuju vjerovatnost postojanja dvije haplogrupe koje su najzastupljenije kod Židovske populacije, J linija Cohanim i J2 Cohen.

Šta su to haplogrupa i marker?

Svako od nas nosi kombinacije gena koje nasljeđujemo od našeg oca i majke, a koji nam određuju naše licne karakteristike – boju ociju, boju kose, našu konstituciju, sklonosti ka određenoj bolesti, visinu i druge detalje. Postoji jedan izuzetak, a to je informacija u kromozomu Y, koja se prenosi bez bilo kakve izmjena s oca na sina, iz generacije u generaciju. Bez izmjene, osim u slučaju mutacije, što je prirodno i najčešće bezopasno.

Upravo ta mutacija se naziva marker, a koji geneticarima služi kao svjetionik za njihova genetskoantropološka istraživanja. Ovaj marker, tj. informacija o mutaciji se prenosi od prve osobe kod koje je došlo do mutacije, pa sve do svih potomaka hiljadama godina unaprijed. Ponekada se unutar jedne loze desi više mutacija, tako da se jedna loza širi kao krošnja u više grana, gdje su grane, ustvari, nastale mutacije. Treba naglasiti da svaka osoba u svome kromozomu ima zapisane sve mutacije od nastanka covjeka, što uveliko olakšava pracenje i migracije populacija.

Dakle glavna grana se zove *Haplogrupa*, a ona se dalje širi u podgrupe koje su definirane markerima, tj. naknadnim mutacijama. Kada geneticari pronadu

novu granu, tj. mutaciju, oni nastoje pronaći mjesto gdje je ona nastala, i tada nastaje nova linija ljudske rase. Pronalazak ovih linija nam pokazuje kako je od jednog malog plemena u Africi, naseljena cijela zemaljska kugla.

Nije trebalo dugo čekati da se istraživanje u domenu antropološke genetike proširi i na ostalu populaciju. Danas je vrlo teško znati koliko različitih linija, tj. haplogrupa postoji, a još teže detektirati sve mutacije, tj. markere. Upravo zbog toga postoje firme u svijetu koje ubrzano testiraju svjetsku populaciju, a sve u cilju da se dobije kompletna slika migracije ljudi. Neki od najpoznatijih projekata su: The Genographic Project (<http://genographic.nationalgeographic.com>), Family Tree DNA (<http://www.familytreedna.com>), iGENEA (<http://www.igene.com>). Sva testiranja se vrše anonimno.

Svi poticemo od jednog covjeka

Istraživanjem ovih firmi, a i drugih nekomercijalnih projekata, dokazano je da naš najdalji predak nosi marker M168.

Marker M168 se pojavio kod „Adama“. Ovdje se ne radi o Biblijskom Adamu ili Ademu, već o simboličnom nazivu muškarca od kojega potiču svi stanovnici ovoga svijeta (*Homo Sapiens*).

Prije 50.000 godina u Africi, nakon ledenog doba, postajalo je sve vruće i vlažnije. Pretpostavlja se da

broj stanovnika na Zemlji tada nije prelazio 10.000. Također je pretpostavka da je naš najdalji predak, figurativo nazvan Adam, živio na teritoriju sjevero-istocne Afrike u dolini Rift, a u blizini današnje Etiopije, Kenije ili Tanzanije, i da je rođen prije 50.000 godina. Neki dijelovi sjeverne Afrike postajali su ugodni za živjeti, ali za vrlo kratko vrijeme. Vrucine su počele stvarati pustinje, tako da naši preci iz Afrike polako sele prema sjeveru prateći životinje koje love.

Tada počinje njihovo dugo putovanje i naseljavanje svih kontinenata zemaljske kugle, put koji i danas traje. Naravno, svatko od nas, bez izuzetka, u svojim genima nosi isti marker, što potvrđuje teoriju da svi poticemo od jednog pretka. Srbi, Hrvati, Bošnjaci, Romi, Kinezi, Indijanci, Crnci, sve su to naša braca po krvi.

Ovo se nekima neće svidjeti, ali radi se o egzaktnoj nauci, a ne pukim naglabanjima onih kojima istina nije najvažnija stvar.

Stvarni nastanak Balkanskih naroda

Potomcima našeg najstarijeg pretka, koje simbolično nazivamo Adam ili Adem, je trebalo 5.000 godina kako bi migrirali iz Etiopije, pa do momenta kada se rodila osoba s genetskom mutacijom M89 koju nazivamo Haplogrupa F. Ovo se dogodilo prije 45.000 godina. Mjesto rođenja tog potomka je teritorij sadašnje Saudijske Arabije.

Interesantno je to da ovu mutaciju, tj. marker, u svojim genima imaju i naši preci čiji je put završio čak u Australiji. Prije 20.000 godina od potomaka

haplogrupe F rada se osoba koja u sebi nosi mutaciju M170, a koju koju nazivamo haplogrupa I. Pretpostavlja se, da je mjesto gdje je rođen naš prvi predak upravo Balkan, tacnije dinarski planinski masiv.

Haplogrupa I1b – popularno nazvana „Ilirski gen“

Dolazi do ekspanzije naših potomaka prema sjeveru Europe. Radaju se osobe s mutacijama: M253 (I1a), P37 (I1b ili po novijem I2a) i M223 (I1c), koje predstavljaju dalje mutacije haplogrupe I. Za našu

teritoriju, tj. teritoriju balkanskih država, najvažija grupa je I1b ili mutacija P37.2, koja, kako ćete dalje pročitati, mijenja u potpunosti sve dosada objavljene teorije porijekla naroda Balkana, a pogotovo novonastalnih država bivše Jugoslavije.

Haplogrupa I1b je definirana markerom P37.2. Pojava ovog markera vodi nas 15.000 godina unazad na Balkan, gdje mu je koncentracija i najveća. Radi se o populaciji koja se sklonila u vrijeme zadnjeg ledenog doba na područje dinarskog planinskog lanca (Dalmacija, Hercegovina i Crna Gora). U to vrijeme većina europskog teritorija je bila pod ledom. Svi oni koji su se nalazili izvan ove zone bili su osuđeni na smrt. Nakon otopljanja, populacija s dinarskom haplogrupom I1b, polako ali sigurno, naseljava sjevernu i istočnu Europu.

Zapadni geneticari i antropolozi vjeruju da su upravo Vikinzi naši direktni potomci, što potvrđuju i genetske analize zadnjih sedam godina. Pojavljivanje naših potomaka na teritoriju Velike Britanije, Francuske i kod Kelta, pripisuje se Vikinzima koji su se spuštali i ratovali na ovim teritorijima, a koji su u sebi nosili naše gene.

Čak i ako ne pripadate I1b haplogrupi, to ne znači da ne pripadate balkanskoj grupi naroda. Dokaz je u jednostavnoj matematičkoj formuli. Svako od nas nosi gene svoga oca i majke, a oni također gene svojih roditelja. Ako se osvrnemo samo trideset generacija unazad, shvatit ćemo da u sebi nosimo mješavinu milijardu ljudi. Dakle, za samo 700 godina, dolazi do tako intenzivnog međusobnog miješanja ljudi različitih haplogrupa, da to dovodi do apsurdna podjele koje nam se danas nameću.

DOM@ljevacki

Narodi Balkana najstariji u Europi

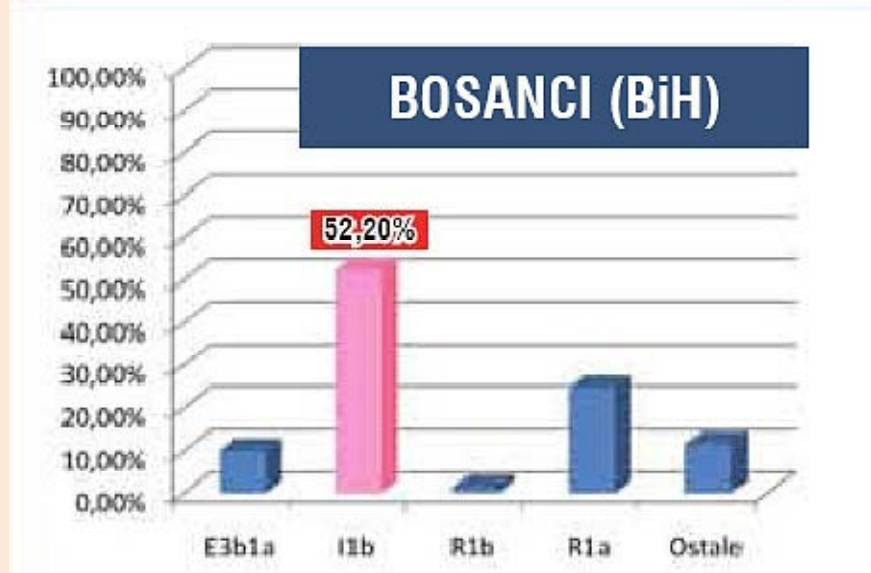
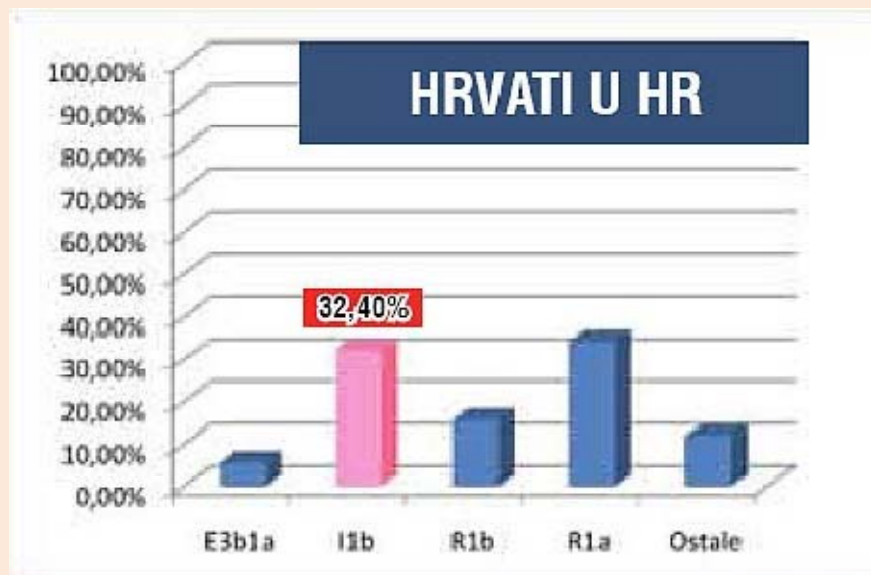
Jedna od studija o genetskom porijeklu stanovnika bivših Jugoslavenskih republika realizirana je u suradnji: Instituta za antropološka istraživanja u Zagrebu, Medicinskog Univerziteta u Skoplju, Klinickog centra u Beogradu, Estonskog Biocentra pri Tart Univerzitetu, Medicinskog Univerziteta u Prištini, Medicinskog Fakulteta u Tuzli, Klinicke Bolnice „Bijeli brijeg“ u Tuzli, Domu zdravlja u Zagrebu, i Škole medicine u Edinburgu – Škotska. Kako bi rezultati bili što bliži realnoj situaciju na terenu, uzorci su sakupljeni i testirani u svim gradovima bivše Jugoslavije.

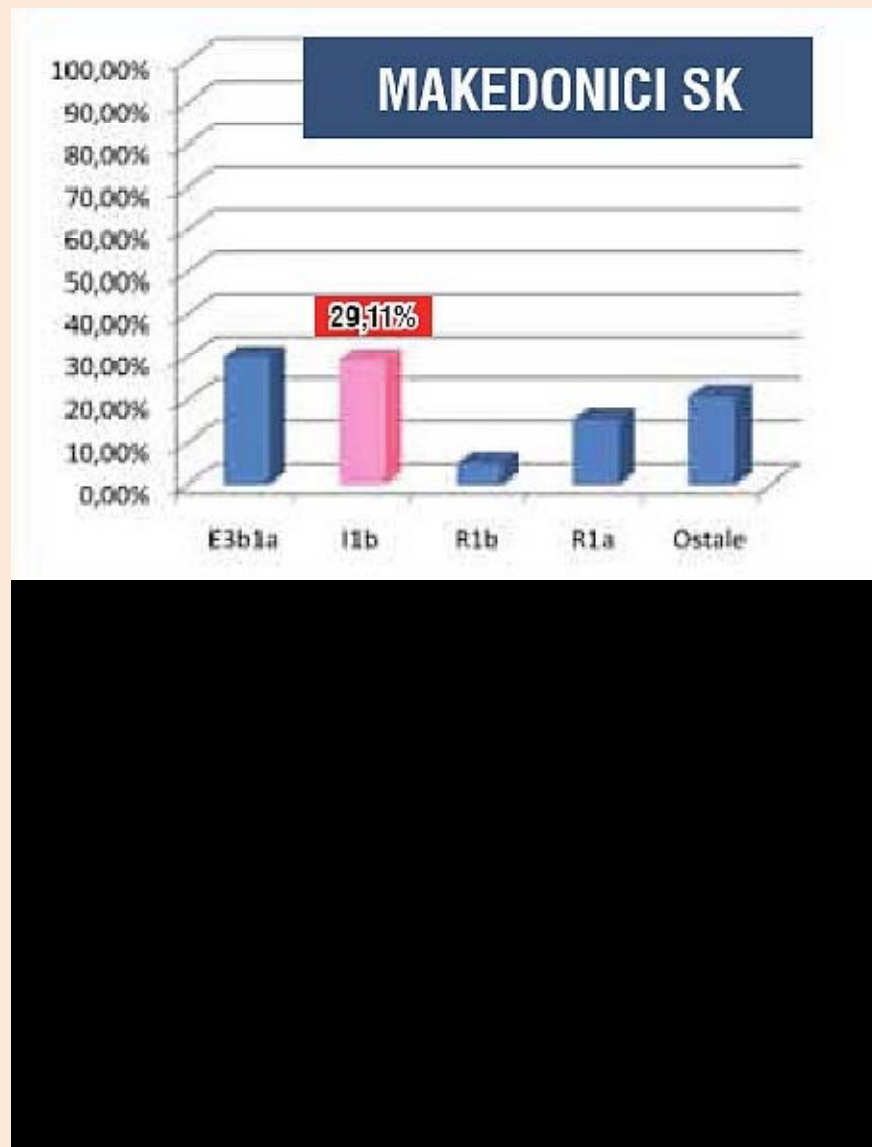
Rezultati su pokazali da su najdominantnije haplogrupe na području bivše Jugoslavije: I1b, R1a, R1b i E3b1. Haplogrupa I1b ili poetically zvana Ilirsko-Dinarska grupa, kao najzastupljenija haplogrupa u svim zemljama bivše Jugoslavije, otkriva sasvim novu istinu o narodima Balkana.

Haplogrupa R1a, R1b i E3b1 predstavlja slavensku grupu koja se doselila s Crnog Mora i jednim dijelom sa Mediterana.

Najinteresantnije od svega leži u činjenici da je I1b grupa u Hercegovini, Dalmaciji i otocima, zastupljena čak i do 70%. Do sada niti jedna takva koncentracija nije zabilježena u Europi.

Ova grupa dominira, osim u bošnjačkoj i hrvatskoj, i u srpskoj populaciji u Bosni i Hercegovini. U Beogradu, Zagrebu i Skoplju ova grupa je zastupljena do 30%. Interesantno je vidjeti da je slavenska grupa R1a najzastupljenija u Hrvatskoj sa 34,30%, u Bosni sa 24,60%, a najmanje u Srbiji gdje procenat slavenske grupe iznosi 15,93%.

Genetika ne poznaje administrativne granice

Ove kratke analize istraživanja poznatih svjetskih firmi i genetskih istraživanja na području Balkana od domaćih i stranih stručnjaka, dovodi u sumnju podjelu naroda Balkana uz pomoć administrativnih granica novonastalih država, a ponajviše podjele koje nameću aktuelna politika i vjerske ustanove. Pojedini historičari, zbog neinformiranosti, i danas promoviraju teoriju velikih seoba Slavena, a koju su najnovija istraživanja antropološke genetike

bukvalno srušila kao kulu od karata. Veliku koncentraciju haplogrupe I1b (po novom I2a) u glavnim gradovima Hrvatske i Srbije neki antropolozi dovode vezu sa migracijom, što se vidi iz priloženih karti koje su utemeljene na naučnim činjenicama.

Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Hrvatska, Srbija, Makedonija su zemlje u kojima živi jedan narod koji nikada nigdje nije odlazio niti dolazio u zadnjih 15.000 godina, a čiji se predak rodio upravo na obroncima Dinare. Dakle svidalo se to nekome ili ne, Bosanski Hrvati, Bošnjaci i Srbi su vjerovatno prvi došli na područje Europe i od njih porijeklo vuče 20% Europljana.

Sacekajmo da naučnici dovrše posao koji su započeli i budimo ponosni na svoje porijeklo.

Proučite to o čemu piše g. Jasak, vlasnik i izdavač novina "Bosanska Posavina". Najznačajniji je krajnji zaključak ovog teksta koji ću citirati:

“Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Hrvatska, Srbija, Makedonija su zemlje u kojima živi jedan narod koji nikad nigdje nije odlazio niti dolazio u zadnjih 15 000 godina, a čiji se predak rodio na obroncima Dinare. Dakle, svidalo se to nekome ili ne, bosanski Hrvati, Bošnjaci i Srbi su vjerovatno prvi došli na područje Europe i od njih porijeklo vuče 20 % Europljana.”

Pametnom dosta, zar ne?